

att finna samma ord ristat **hialub · i ·** på U 700; de båda runstenarna äro nämligen med all sannolikhet huggna av samme ristare, se ovan s. 223.

Att de båda Kynge-stenarna ursprungligen ha varit resta tillsammans, förefaller säkert. Ett utmärkt exempel på ett dylikt runstenspar utgöra de närbelägna Hummelsta-stenarna (U 723—725), som av allt att döma äro resta efter samme *Guti*, som lät resa Kynge-stenarna, se ovan s. 223. Möjligen har Kynge-monumentet bestått av tre stenar, se U 702.

702. Kynge, Veckholms sn.

Pl. 51.

Litteratur: S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1941—43 (ATA).

Äldre avbildning: J. H. Söderlund, foto 1926? (v. Friesens samling, UUB).

Ett stycke av en ristad sten påträffades, sannolikt år 1926, i en loggrund vid Kynge. Vid runinskriftsinventeringen 1941 låg fragmentet 50 m. VSV om statbyggningen, i västra kanten av vägen till kvarnen.

Ljusgrå granit. Mått: 1,02 × 0,56 m.

Av ristningen återstår endast ett halvt runstenskors. Ristningslinjerna äro smala och grunda med skarpa kanter.

Möjligt är, att denna korsprydd sten har haft samband med de två andra Kynge-stenarna, U 700 och 701, vilka sakna kors. Runstensmonumentet vid Hummelsta (U 723—725) har också ursprungligen bestått av tre stenar.

703. Västra Väppeby, Veckholms sn.

Pl. 52.

Litteratur: Enköpingsposten 6/11 1922; Handlingar i ATA 1925, 1927, 1929, 1940; S. B. F. Jansson, En otolkad runinskrift (i UFT h. 47: 2, 1948, s. 179 f.).

Äldre avbildningar: M. Åmark, foto 1923 (ATA); K. A. Gustawsson, foto 1927, 1928 (ATA).

Runstenen står rest omkring 500 m. ÖSÖ om V. Väppeby, 25 m. Ö om landsvägen Segla—Veckholms kyrka, 35 m. V om Erikslunds boningshus.

Runstenen upptäcktes något av 1900-talets första år i en åker 30 m. V om landsvägen Segla—Veckholms kyrka; fyndplatsen, som med all sannolikhet är den ursprungliga, ligger omkring 60 m. V om stenens nuvarande plats. Stenen har alltså påträffats i kanten av den s. k. Blackfjärden.¹

Tyvärr sprängdes stenen sönder, innan man upptäckte, att det var en runsten. I en rapport till Riksantikvarien av den 1/6 1927 skriver K.-A. Gustawsson: »På grund av att stenens ristade sida låg vänd nedåt visste man ej att den var en runsten förrän man söndersprängde densamma, vilket gjordes för ung. 20 år sedan av dåvarande markägaren ... Efter sprängningen gjorde man ej någon anmälan om fyndet. I stället använde man runstensbitarna vid ett brobygge (mindre bro mellan två gårdar i närheten). På initiativ av dåvarande t. f. kyrkoherden i Veckholms församling ... Mats Åmark uttogos för ung. 11 år sedan runstensbitarna ur bron och kördes upp i backen mellan landsvägen och missionshuset ...» Mats Åmark beskriver i ett brev av den 9/8 1940 tillvägagångssättet: »1923 på hösten föreslog jag Nord [= markägaren] att ta fram bitarna. Dessförinnan tog jag ett foto av det största stycket i orört läge ...»² Bitarna plockade vi upp

¹ Om runstenens placering vid denna »fjärd» se S. B. F. Jansson i UFT h. 47: 2, 1948, s. 181 f.

² Detta foto finnes i Vitterhetsakademiens bildarkiv.